

Vad är ett fotbolls-VM mot en veteranorientering i Nyköping!

Morgontrött som vanligt vacklade jag upp och såg ut över min hemstad från 14:e våningen. Grant med glittrande ljus och lång bort en månskära som klamrade sig fast vid horisonten. Den morgonpigge maken skuttade runt trots att det var han som i sin rusighet hållit mig vaken halva natten. Ja, det var inget alkoholrus det handlade om utan lyckan att Sverige gått vidare till fotbolls-VM och nu skulle alla kommentarer lyssnas på från radio och teve – samtidigt. Men han noterade minusgrader ute med ett "ska du till Nyköping och orientera?!? Är du inte riktigt klok?"

Nä, det kändes inte så klockrent som då'n innan men makarna Lundin skulle plocka upp mig halv åtta och man kan ju inte gärna ringa återbud så här tidigt på morgonen. Och snart satt jag i baksätet hos de alltid gladlynta klubbkamraterna och vi susade söderut mot residensstaden. Så vackert allting var med frostfrusna marker och luciakläddsgrant sly längs vägrenarna. Och bortåt Råby-Rönö stod tre rådjur majestätiskt mitt på vägen, men den vane chauffören Stig var som alltid observant. Parkeringsanvisarna såg lite frusna ut vid klubbstugan Eriksberg men grinade upp sig till ett "gomorron!" Jag hade redan vid avfärden OL-skorna på och kunde inte gå in i stugan, så jag bad en vänlig dam från arrangörsklubben om hjälp och hon kånkade in min ryggsäck till omklädningsrummet.

Själv traskade jag till starten. Jag frös hela jag men mest om fingertopparna nedanför torgvantarna men vet sedan förut att det då blir lagom varmt när själva orienteringen väl börjat. Dessutom är man lite mer i lä inne i skogen. Så bar det av i raskt traskande mot ettan. Jag följer bättre med på kartan och ser var jag är i terrängen än vad jag gjorde för två år sedan. Lik förbenat blev jag väldigt tveksam på väg till min fyra och började virra lite i sidled. "Men var är jag?" En lång smal löpare kom som svar på min bön och pekade på min karta: "Där!!!" Tack. Nu hittade jag dit jag skulle och klarade allt. Dessutom kunde jag "betala igen" genom att peka ut positionen åt en dam som tydligen hade samma bana som jag och som var på väg till vår 5-a när hon först skulle till 4-an.

Vid målstämplingen stod den nyss nämnde hjälparen och ville ha en kram som tack för att han "räddat" mig. (Han har nog inte hört talats om metoo-kampanjen!) Nåväl, han såg så beskedlig ut att den kramen var lätt att utdela. Och så tog vi sällskap till utstämplingen. "Vilken klubb?" undrade jag och fick svaret "Kattneholm" och med det uttalet vet man att det är en äkta katrineholmare. Och så kom vi på att vi nästan kände varandra sedan förut, Gust och jag.

I omklädningsrummets dimmor framträdde ett ansikte som utbrast: "Tack för hjälpen i skogen!" Det var ju kul ända tills jag förstod att hon höll på att klä PÅ sig. "Men... är det tacken? Att du vänder tillbaka till den missade kontrollen och sedan springer förbi mig och slår mig rejält?" Och så fick vi skratta tillsammans hon och hennes östgötsklingande kompisar från Finspång.

Vid ettiden var jag hemma igen och nu satt maken och läste alla tidningars kommentarer om gårdagens sk bragdmatch. "Det här du, Gun – det är stort det!" Jag packade ur allt lerigt och kletigt från min ryggsäck och muttrade ett "och vad är så sportsligt med att sitta i en tevesoffa och gasta/flämta/vråla? Sport – det är en veteranorientering i Nyköping – i minusgrader!!"

Gun Sundberg den 14 november 2017